

אורות השבת

גלוון מס' 996

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהלה מערכת
הרבי אברהם טרייקי

פרשת השבוע
תולדות

עורך
הרבי עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

כוחה של אמא

ויתרוצצו הבנים בקרבה ותאמר אם כן למה זה אני ומכל לך לדרש את זה (בראשית כה, כב) **ויתרוצצו**: דבינוינו דרשוה לשון ריצה, כשהיתה עוברת על פתחי תורה של שם ועברית. יעקב רץ ומפרקס יצאת. עוברת על פתחי עבודת כוכבים, עשו מפרקס יצאת. מה זה אני: מותאה ומתפללת על הריוו (רש"י)

אחרי שנים רבות של עקרות, זוכה רבקה אמרנו להריוו. אך משבחינה שהעובר השוכן בקרבה פסק הוא על שני הסעיפים, לא רצתה בו ואמרה 'למה זה אני - מתאהה והמתפללת להריוו', שכן מוטב היה שלא יولد כל. עד שנגלה לה שם ברוח קודשו ישי גויים בטבענ' - האחד ייך לרשותו והשני ייך לתומו, ובזה נחה דעתה במקצת. שוב טוב, מטרת בריאתו של עשו והרעו, שיהודי יהפוך אותו לאור וטוב. בפועל ובגלו עשו מנגד לקדושה, אך מונחים תבונת פפניים: קצתי בחמי (מאטטי בחמי - רש"י) מבנות חת, אם לוקח יעקב מהנאות, כל תנעוגו בחימן לימוד תורה. **את תולדות יצחק**, כל אדם יעקב ועשהו הבהמית', והם מבאקי תמיד לכבודו את האדם.

ובאמת לכשנובון מכמה מאמרי חז"ל נואר, שאמנים על חינוך הבנים מוטל בעיקר על האב, מכל מקום את ייסודותיו לחינוכם נוטעת האם בשורש נפשם. ועל כן, תוכחות החינוך - לטוב או לרע, תלויים בעיקר בה.

ראשית זהה, יש לנו כzon מבטינו לדברי הגם (וילנא פב, א): יההיא עוברה לאחרת מעובהה שהריהה נאלך בום היכרויות ורצתה לאכול ממוון, אותו לкомיה דרבינו אמר לחו זילו להשוו לה דיווי דכיפוריו הווא. לחוש לה ואילחישא (שםעה א, ח), נפק מינה רבוי יוחנן. וההיא עוברה

קדארחא, אותו לקמיה דרבבי חנינא אמר לחו זילו לחושו לה, ולא אילחישא, קרי עליה זרו מרכז (טהילים ח, ז). נפק מינה שבתאי אצרי פרוי (שהיה רשות גודול והפקיע שעירים בימי הבצורת), עכ"ל.

וכמה נוראים הם בזה דברי התוס' (חגינה טו, א ד"ה שובו) בשם תלמוד ירושלמי, אודות הנגרם לכפרתו של אלישע אחר אשר כיוועה רבו של רבינו מאיר עד ליציאתו לתרבות רעה, ז"ל: 'זרבי נאן אמר, שהיתה אמאו של אלישע אח' מעוברת עברה לפני בית של עבדה זורה והריהה מאותו המין ואכלת, והיה אוטו המין מפעען בגופה כארס של עכאנא, עי"ש'.

ויש להעיר על שני המאמרים הללו, שהרי רבוי יוחנן וריש לקיש העידו על עצם: אין לא זיכון לאורייתא אלא בגין דר חמינו אצבעתיה דרבבי מן גולגיקין דידייה' (מכובא לקיש שניים אמרו לא ציכו למותה אלא משום שראיו אצבעו של רבוי יוצא משווול), כמבואר בירושלמי (ביצה ח, ב). וזה סטירה לאכורה לדברי הגמ' יומא הנ"ל, שבזכות קדושת אמר יצא רבוי יוחנן. ולעומתו, ידוע מאמר רבוטינו בתלמוד ירושלמי (חגינה ב, א) אודות ארבעה שנכנסו לפרדס, והיחיד שקיים בנטיות הוא אלישע אחר, עי"ש. הרוי שבגל קושיות ושביש הדעת, יצא לתרבות רעה. וזה סטירה לאכורה לדברי התוס' הנ"ל, שמחמת רשותה אמו יצא אלישע אחר.

ברם שלייש בפשטות, השכל תלוי 'ביסודות' שהאמא מטבחה בשורש נפשו של הבן. והיינו שעם יסודות הקדושה שהחביבים ברבי יוחנן, שוב לא יפלא כייז אפלו יראיית אכבע של רבוי, יש בה כדי לחולבל בקרבו סערה של השטוקות אשר גרמה לכל גודלותו בתורה. שכן מטען דילק, די לו בזוק קטן כדי להציגו. אך לעומתו אלישע אחר אשר יארס של עכאנ' מפעע בתוכו, די בקשואיא אחות כדי לגורם למפלתו הרוחנית. וזאת, שרבים מבני דורו של רבוי ראו את זיו פניו (ולא רק את אכבעו), אך לא יצא מהם 'רבוי יוחנן'! וכמו כן, ארבעה שנכנסו לפרדס וכולם התמודדו עם אותן קושיות, ורק אלישע אחר פרש מהם ויצא לתרבות רעה, והן.

ובזה אמרת לי חדש ביאור נפלא בדברי הגמ' (חגינה טו, ב), אודות דינן של אלישע אחר. דהנה מבואר ש, לאחר פטירתו של אלישע אחר סיירבו בבית דין של מעלה לדון אותו המשך דבר רב העיר במדור "אורות הקשרות".

להפוך את הרע לטוב

'ומלה תולדות יצחק' (כה, יט), כתוב ר'ש"י יעקב ועשהו האמורים בפרשה. מבאר רבי צבי הירש מזידיצ'וב זיע"א עיקר התענוג והשמחה למלعلا הוא מזה שיש מצב של בחירה בעולם בין טוב לרע "יעקב ועשהו האמורים בפרשה". אומר הרבי הריני'ץ יעקב ועשהו הם שני עולמות, עשו"י איש שדה"יכל הוויתו היא "גשומות", לעומת יעקב אשר ישב אהלים מסמל את כל תונעונו בחימן לימוד תורה. יש בכל אדם "יעקב ועשהו" הנפש האלוקית והנפש הבהמית', והם מבאקי תמיד לכבודו את האדם. אמר הרבי הנשמה ירדה לעולם כדי להפוך את הרע לטוב, מטרת בריאתו של עשו והרעו, שיהודי יהפוך אותו לאור וטוב. בפועל ובגלו עשו מנגד לקדושה, אך בפניהם ובאמיות מהותו הוא טוב, שהרי גם הוא "תולדות יצחק".

מכוכב הארץ עולם ואמון
הרבי עוזיאל אדרי

רב המרכז הרופא "סוטקה"
בק"ק "שבטי ישראל" שכונה י"א"באר שבע

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים									
מודיק לבאר שבע									
שבת קודש	יום שישי	יום חמישי	יום רביעי	יום שלישי	יום שני	יום ראשון	יום שישי	יום חמישי	יום רביעי
שabbat Kodesh (3.12.22)	יום שישי (1.12.22)	יום חמישי (30.11.22)	יום רביעי (29.11.22)	יום שלישי (28.11.22)	יום שני (27.11.22)	יום ראשון (26.11.22)	יום שישי (22.11.22)	יום חמישי (21.11.22)	יום רביעי (20.11.22)
5:18	5:17	5:16	5:15	5:14	5:13	5:12			
5:24	5:23	5:22	5:21	5:20	5:19	5:18			
6:27	6:26	6:25	6:24	6:23	6:22				
8:24	8:23	8:23	8:22	8:21	8:21	8:20			
8:55	8:54	8:54	8:53	8:53	8:52	8:51			
9:47	9:46	9:46	9:45	9:45	9:44	9:44			
11:31	11:30	11:30	11:29	11:29	11:28	11:28			
12:01	12:01	12:00	12:00	12:00	11:59	11:59			
15:48	15:48	15:48	15:48	15:48	15:48	15:48			
16:40	16:40	16:40	16:40	16:40	16:41	16:41			
16:53	16:53	16:53	16:53	16:53	16:53	16:54			

זמני הדלקת הנרות

פרשת השבוע:	תולדות
הפטרה:	משא דבר
כנסת שבת:	16:21
יציאת שבת:	17:12
רבנן תפ"ס:	17:45

"ברכת הלבנה"
החל מיום חמישי בערב י"ג כסלו כל הלילה.
סוף זמנה יומם רביעי בערב י"ג כסלו כל הלילה.

אורות הקשרות

בניהם, מפני שעסוק בתורה. אך גם מנעו את כניסה לעולם הבא, מפני שחתה. עד שקס רבי מאיר (שהיה תלמידו) וקבע שמותב שדונונו בנהמו לכפר על עוננותיו כדי שיזכה אח"כ לח"י העונה"ב, ונונן סימן שאח'ו פיטירתוacea אבוקה של אש מעלה קברו של אלילישע - אותן יבואו נתקבלו. בשתתו. וכך היה, לאחר פיטירתו של ר' ימ' יצאה אש מקברו של אלילישע. עמד רב' יוחנן והתאזרע מודיעו היה לעה"ב. הבטיח רבי יוחנן כי לכשיפטר חוא לא יהיה בכוחו להכניסו ישר לעונה"ב. הטעית כוחו של רב' יוחנן מה הגינות, וכי פיטירתו כבתיה האש, וזה היה סימן שרבי יוחנן הוציאו מהגינות - לח"י העונה"ב, עכת"ד הגם.

והלב משותם, הרי רבי יוחנן היה מטלמידיו של רב' מאיר, ואם אין לכך האlichtה לתוךן את נשמותו של אלילישע יותר מרבי עצמו. ושמעתיה בשם חכמי המוסר, שאינו דומה כוח תורתו של אלילישע שהיתה בימי של רב' מאיר - יכולותו היה בימי של רב' יוחנן. שכן ברבות שנים עשתה תורה פירות ונתפשטה גם אצל תלמידיו תלמידיו, ובזה אלים כוחו של רב' יוחנן לעורר את זכותו של אלילישע - יותר מרבי מאיר. ברם לאור דברינו, אפשר לבאר תעלומה זו באופן אחר. שכן רב' יוחנן הכיר בעצמו, שזכה לכל גודלו בתורה - בזכות יסודות הקדושה שנטעה בו אמו הצדקת. ולעתות זאת ידע גם דעת, שלא השיע אחר איבד את כל גודלו בתורה - מחמתו אותו הארש שהחדירה בו אמו. ועל כן חשב בלבו, כאשר עלה פירויות ונתפשטה גם אצל תלמידיו תלמידיו, הרי אני זכתי לכל תורה בזכותו אמי, ובמה אשר אלילישע שלא כה לא אמר בזאת! ומכאן בטחונו הנadol של רב' יוחנן, שיהא בכוח תענותו להביא את אלילישע לגן עדן (אחרי שכבר השלים את תיקונו) - יותר מרבי מאיר שהיאר גדול ממוני.

ושמעתי מטלמיד חכם מפורסם, שפעם נכנס למון וראש הישיבה הגרא"ם זך זוקק"ל וביקש לדעת כיצד זוכים לבנים תלמידי חכמים גדולים בתורה ויר"ש חיזק ראש הישיבה ואמר זה לא שייך אליך". נפצע השואל לשמע תשובה זו, אך התעקש שוב ושאל, במה זוכים לבנים תלמידי חכמים. שוב חזר לראש ישיבה אמר יבר אמרתך לך זה לא קשור אליך. וכשהזר להלה על שאלהו שוב, השיב לו: 'בשביל זכותם תלמיד חכם צריך אמא גודלה'!

הנה כי אין ראה מכאן, עד היכן מגיעה כוחה של אם בישראל בהנחת יסודות החינוך של בנייה. ולא ב��יד תלה החכם מכל האנשים את קול קלוקל הבנים בצוואר האם - יובן כסיל תוגת אמי (משל'י ג', י), וכן הוא אומר יקמו בניה ויאשרו' (משל'י לא, כח), ופירשו הדרשים שהבאים הם ייאשרו' לעוצם גודלה של האש:

מכור אמר אהרון לאביגדור
הרב יהודה דרעי

הרב הראשי וראב"ד באר-שבע

ושבתה הארץ שבת לה'

בסיומה של שנת השמיטה
וחזרתם של עבודות הקרקע

**הריינו להבהיר בזאת כי
פירות שגדלו בעצי הפרי
יש לנוהג בהם קדושת שביעית"**

**באמ' הנכם נתקלים ברחבי העיר
בפירות שנפלו מהעץ
יש להודיע בבקשתה למפקח
הרב יהודה צומע הי"ו 050-8742490**

**ברכת גיבורך כה עשי דברו
מחלקת הקשרות**

אורות הפרשה

תורה מאירה ופוקחת את הענינים
'בא אחיך במרימה ויקח ברכתך' (כו, לה), לפניו רבי עקיבא סופר מפרשburg זעיר'יא נינו של 'הכתב סופר', הוגנה טענה שהרבנים כל עסקם בתורה, ואין להם מען ענייני העולם, ומסן אין יכלים להתערבר ברכהגת עולם, שכן הם מכך יוציאו תחת עשו', אמר עקיבא אמר כאשר יעקב קיבל את ברכות יצחק תחת עשו', אמר יצחק לעשו' בא אחיך במרימה ויקח ברכתך'. נאמר על כך במדרש פלייה' במרמה' הכוונה ביחסה' בחכמת התורה. כי אכן, כל חכמו של יעקב היה היתה חכמת התורה, שהיא יושב אהילים. ועם זה, כאשר נדרש להתמודד עם עשו' הצליח יעקב יותר ממנו, כי התורה פוקחת את עניין האדם.

טוטב לאחאת

'ויתרוצטו הבנים בקרבה' (כה, כב), אומר רבי בונם מפרשיסחה זעיר'יא מפני מה פרכס יעקב כל כך לצורך עלי'ת מהר'ת הדר' וחלוא חז'יל' אמרום שהוולד במעאי אימוי מלך מלמדו תורה, וכי יש מלמד טוב ממלאך, אלא כשנמצאים בחברות עשו', אף הלימוד מפי מלאך בחזקת סנהה הוא.

מי זוקק לברכה

'בעבור תברוך נפשי' (כו, ז), מבאר 'אור התורה' חשבנו של יצחק, ברכומו לברך את עשו' ולא את יעקב היה, יעקב כל כך לצורך עלי'ת מהר'ת הדר' וחלוא הכי יהיה ורופא מן הרע, ועל כן אין זוקק לברכה. לעומתו, עשו' עלול לפול ברע, ולכן הוא זוקק לעוזר וסיעוע. משום בכך ביקש יצחק לברכו.

עונג של מושחת

'ועל חרכך תהיה' (כו, ט), אומר הרבי הר'י'ץ החווית של עשו' היה מהחרה. בדוגמאות רעות שתורפות וודורות לא רק כשהן רעות, אלא מפני שיש להן עונג וחווית מעצם הדרישת ושפיכות הדמים של יצור אחר. כאשר הם אנשים שהם רעים בעצם, שיש להם חווית מזוהה שם מצרים וגורמים רע לאחרים. וזאת היא גם החווית שיש לעשו'.

טהר עינשטט

'ויהי כי ז肯 יצחק תכחון עינינו מראות' (כו, א), ר' ש'וי מפרש ותכחין בעשן של אלו, שהו מעשנות ומקיטיות לעבדות אלילים. אמר הרבי מדוע העשן הזה לייצחק בלבד, ולא נשוי עשו' ולעשוי עצמו, אלא שיצחק, שהיה טהור עיניהם 'מראות ברע', לא היה יכול לשבול את העשן של העבודה זהה, ולכן כהו עינוי.

כל זאת נשאר איש'

'ויגדל האיש ולך הלוֹן ונדֵל' (כו, יג), מבאר 'הבר' יצחק' הנוגה שבעולם, שעשירים ככל שעשרים גדַל, ה'יאשי' שבחים פוחת והולן. החידוש ביצחק הוא, שעל אף והוא הלוֹן ונדֵל, עם זה "ויגדל האיש" הוא גודל ועלה גם במידות טובות ובמעלות האדם.

פאר בפל מחד'

'ויהי עבדי יצחק בנחן וימצא ש' בא ר' מים חיים' (כו, יט), אמר הרדי בכל יהודי טמונה "באר מים חיים", אלא שלפעמים היה מכוונה אבנים וטיט. הכתוב מלמדנו שיש להסיר את הcisויים, לחפור ולפעול עם הזולת, עד למוגעים למים חיים' שבקרכו ומוגלים אותם.

כח ההרטסמי של מצטוף

'אבלם הוליד את יצחק' (כה, יט), כתוב ר' ש'וי לפי שהוא ליצני הדור אמרים מאבימלך נתבערה שרה. מה עשה הקב"ה, צר קלסתה פניו של יצחק דומה לאברהם, והיעדו הכל "אבלם הוליד את יצחק". אמר ר' בז' דוד סלומון זעיר'יא זה הכוח השטני של יצנות, שגן אברהם אבינו, שלחם עם נמרוד, עם כל עובי האלים שבדורו, ועם המלכים, וניצח אותם, היה זוקק לסייעת דשׂמיא מיויחדת כדי לעמוד מול החרס והרעיל שפוכחים ליצני הדור.

להתנקות מהלעצות

'אבלם הוליד את יצחק' (כה, יט), כתוב ר' ש'וי לפי שהוא ליצני הדור אמרים וכי, רבי אברהם מסוכטובי' זעיר'יא אמר על אחד מדידיו אחרי פיטירתו למה שכוב כמה שווים לפני מותו על ר' דוויי, לפי שהיה אמר דברי יצנות, ובשימים אין אוהבים ליצנות. لكن גוזו עלי' ייסורים כמו כמה שנים, כדי שיעלה למורום זו ונקי לגורמי.

גם המשניות מהתקב"ה

'אבלם הוליד את יצחק' (כה, יט), כתוב ר' ש'וי לפי שהוא ליצני הדור אמרים וכי, ר' רובי הודי טענט "ליצני הדור" ה'יתה, שאמנים בעניינים רוחניים אין יהודי כפוף למגבלות הטבע, אבל בעניינים גשיים גם יהודי כפוף להן, לא במלוכל' ולשר של המדרינה. לכן רק הקב"ה קלستر פניו של יצחק דומה לאברהם, למדנו שגם השפויות גשמיות אין יהודי מקבל מיאבימלך', מהטבע, אלא מי אברהם', ממנה שלמעלה מן הטבע.

אורות ההלכה

תשובה הלכתית משולחנו של
מורנו המרא דארטרא
הגאון הגדול רבי יהודה דרעי שליט"א

מהלכות שבת ויום טוב - ד'

ש. האם יון של קידוש פטור יין ושאר משקין שבסעודה?

ת. יש אומרים שאון יון של קידוש פטור יין ושאר משקין שאחרין, מפני שעיקרו בא לשם מצה ולא לשם שתייה. אך לדעת גדויל הפסוקים, דין הקידוש הוא כדי המברך על היין לפני הסעודה שפטור יין שבתונם הסעודה – המברך לעיל.

ש. היזכרים יד"ח קידוש בשמייה, האם צרייכים לטעם מכוון של קידוש כדי לפטור עצם מברכת היין ושאר משקין?

ת. היזכר יד"ח קידוש מדין שומע כעונה,ఆינו צריך לטעם מן הקידוש, ברם אם רוצה לשנות אה"כ יון או שאר משקין, הרי זה צריך לברך עליהם. ואם טעם אפילו מעט מין הקידוש, א"צ לחזור ולברך עליהם. ויש שהחמירו לכתילה שישתה שיורח ששהוא לפחות מלא לגומי.

ש. המרכיב על הפת בשלב כל המשובים וטעם ממנו, האם יצאו המסובים יד"ח ברכת המוציא גם אם הפסיקו בדיורו קודם לטעםו מן הפת?

ת. בעל הבית שבירך על הפת וטעם ממנו, כבר יצאו כולם יד"ח באכילת הבוטע. מפני שאין צרייכים כולם לאכול מן פרוסת הבוטע אלא לחיבוב מצוה. כן היא דעת הרמ"א, אך כבר נדחו בדיורו ע"ג גדויל הפסוקים. ועל כן העיקר להלכה, שאם הפסיקו בדיורו בין הברכה – לטעימת הפת, הרי זה צרייכים לברך לעילו.

ש. האם מותר להפליג בספינה של נקרים פחות משלשה ימים קודם השבת?

ת. מותר להפליג בספינה של נקרים אפילו בערב שבת כל שהולך לדבר מצוה, ובבד שיפסוק עם קברניט הספינה שישבות בשבת, ואם אה"כ לא ישבות אין בכך כלום. אבל הרשות אין מפליגון בספינה פחות משלשה ימים קודם השבת, והיינו בימי חמישי ושישי. ודבר מזוזה לעניין זה הוא אפילו דבר הנזכר לעניינו בכך סchorה או לראות פני חבריו וכדומה, ורק ההולך לטיל סתם חשב לדבר ושות. בד"א שרוצה להתחילה בחפלה ביום חמישי או שישי, אבל אם כבר הפליג בשאר ימי השבע מותר להמשיך בחפלה ביום השבת גם אם הולך לטיל, ואפילו אם יצטרכו להחל את השבת ע"י ישראל כדי לתקנה מותר מפני הסכנה.

ש. האם יש להקל אלה בהפלגה על פני נהרות?

ת. הטעם שאסור להפליג לדבר הרשות תוך שלושה ימים לפני השבת, הוא משומם ביטול עוגן שבת, מפני שכל שלושה ימים לפני השבת, יש להם צער ובלבול. לפיכך אין להחמיר בזה אלא למפליגים ביום המליחים, אבל בהירות שאין בהם שום צער למפליגים בהם אין להחמיר בזה כלל, ובבד שידוע בודאות שיש בעומק המים למעלה מעשרה טפחים, אבל אם יודע שאין שם עשרה טפחים מקרענית הספינה לקרקע הנהר אסור לצאת ממקום לתחום שבת.

ש. האם יש להקל אלה בהפלגות קצורות האמורות להגעה לעיר לפני השבת?

ת. מותר להפליג בערב שבת בבורק למחרק קדר של יום אחד כמו מוצר לצידון ואלדרה הרשות, מפני שאפרשיינישקוזה שבת. ומקומות שנางנו שלא להפליג כלל בערב שבת מעיר לעיר, אפילו דרך קקרה אין מפליגון.

ש. האם מותר לפתח במצור צבאי על עיר של נקרים פחות משלשה ימים קודם השבת?

ת. אין צרין על עיריות של גויים פחות משלשה ימים קודם השבת, כדי שתתהי שבח דעת אני המלמה עלייהו ולא יהיו מבהלים וטרודים בשבת.

ש. האם מותר לצאת בשירות העוברת במדורות פחות משלשה ימים קודם השבת?

ת. אסור לצאת שלושה ימים קודם השבת בשירות העוברת במקומות שיש בהם סכנתם, כל שהם יודעים בוודאות שיצטרכו לחזור את השבת כגון החולכים במדורות אשר מפני הסכנתם לא יוכל להתעכב שם. אבל בשאר ימי השבע דהינו ביום ראשון שני ושלישי מותר לצאת, ואם אה"כ יירע לו סכנת מפני פיקוח נש, מותר והוא חילול. ואם הולך לדבר מזוזה כגון העולה לארץ ישראל, אפילו לטבול חמץ פעמיים בתוך החורף והמים במקווה שבתם הוא יצטרך אז ברוח מגיעה עצמית.

דבר רבני השכונות

הר"ג ישראל חדאד שליט"א
מנהל מחלקת הנישואין
שע"י הרבנות והכounsel הדתית בא"ר שבע

גיעה עצמית – שוד

"ויאhab יצחק את עשו כי ציד בפיו" (כח' כח) השאלה התמהות שועלות כאן: איך ניתן שיצחק אבינו שהוא תמיימה ואחד משולשת עמודי העולם שלא נפנס כלל לא במעשה שלילי ואפילו לא במחשבה דמי ופגומה ודוקא הוא אוהב את עשו הרשע, והיינו שיצחק אבינו חשב וcrop עיריך ועשה תשובות אחרות וקשות, היינו שיצחק אבינו שיצחק למרות הכל שעשו הוא האroi לברכת "טטל השמיים" היינו שיצחק רוצה לעשות את עשו אבוי שישולט בעקב שישוב באוהלה של תורתו; ועוד תמהיה גדולת דוקא על רבקה רבקה הצדיק אינה מגלת ליצחק את האמת שהיא יודעת מיהו ומהו עשו, ולהבדיל מיהו ומהו יעקב? האם כך ראיו שרבeka והתווג רבדמאוות כל פעל באלה כדי שהבן שלח יקבל את הברכות במירמה? מילא לזרמות את עשו כנראה שכך ראיו לעשות, אבל לזרמות את יצחק אבינו? האם ח"ו כך פועל אותו בית קדוש וטהורו של רבקה ויצחק? אז את התשובה נמצא בפסקו: "ויאhab יצחק את עשו כי ציד בפיו" מודע יצחק אהב את עשו כי ציד בפיו. "ועל שוד לא שואלים שאלות". אתה יכול להזכיר העמוד השני בשאלות תמיימת, אבל אם יכול להיות יצחק העומד שני בז הרגניות והשוד, אפילו שהדברים קורים על כרך ובינגד לרצונך הם פועלים את פועלם ומשבשים את האמת הפשוטה. ח"ו וחלילה לחשוב שיצחק בקש שוד, אלא עשו בערמימות של דחף את יצחק לכך. שפעים אחת הביא לו מטעמים ופעם אחרת בא אליו בשאלות הלכתיות המעדות בכיבול ברכינו להדר ולדקך ועוד פעם נספת שרצה להתחנן בגיל ארבעים כמו אבינו: "ויהי עשו בן ארבעים שנה ויהי איש". ואנו רואים ותמהים שהרי יצחק רואה את הדברים כפי שכולם רואים אך הפליא ופלא יצחק מבין אחרית מהה שכולם מבינים. עשו מצליח להביא לבתי את בנות חת וחן גורומות מורת רוח גם ליצחק עצמו וח"ל מבאיהם שכן היו מטילות לדונו באופן לבלתי מובן לכך זורה, וצחק רואה את מעשה עשו ומושך לדונו באופן לבלתי מובן לכך זות ועדיין הוא יחשש שהוא עשו שרואו לברכות וזה מאד תמהה. לפ"ז זה יתנו יראה הבון את מהלכה של רבקה. בתחילת מופשים חז"ל שלhalb רבקה להתחילה שלחול צחיקת העומד ששם נחן מה שוד מושוד מעשו ולכן לא ניתן לומר להשנות את דעתו ושביקש להביא לו מטעמים ציווה את עשו שלא ביבא לו מן הגול, שידע שאצל עשו שייך גול. ורבקה יודעת שהאמות דודה ליצחק אך רבקה בחורף לפועל בניגוד לדעת בעלה ולא לנשאת אליו ולדבר אליו ע"ז, ובקה יודעת בודאות של הניעיות יוסרו כל האוי וצחק בעלה יקל את דעתה ובאמת אלו ראים שלבשוvrןך היה והברכות הגיעו לעקב. ולסיום שאל: אם בראים נפלה שלhabit מה יאמרו איזובי הקיר? הרבה פעמים יש לנו רצונות בכivel המשכונות אוות שhnן מגובות" בדעת תורה" לחשוב כמה זה נכון וחשוב, וכן אנחנו מחויבים לבדוק מהיכן זה בא? אולי זה בא מקור לא טהור? ממקום לא אמרתי? ואם כך נשכילד להתנגד במשך חיינו אז יום יומם יודה אחרית לטובה ונשתק לברות מכל דבר שיש בו סמן של גיעה עצמית שמספרים על יהודו שנכנס לרבו והתלונן על רב מסויים שדואג לטובות עצמו ולא לטובות האינטראיסים של כלל העם היהודי. הרוב היהיך ואמר שהוא רוצה לדבר על ההלכה מעניינה. בזמן שבית המקדש היה קיים, בסוף החורף היו והגימ להתאפק זקי הסנהדרין וגדייל ישראל, כדי להחליט אם עבר את השנה ולדוחות את חדש ניסן. היו עושים זאת, בין היתר, ואנשימים לא היו יכולים לעלות לירושלים אלא הגمرا בסנהדרין מדגישה שלמרות שהיו ירושלים להשתתף בדין, את שני האנשים החשובים ביותר ע"ש ישראל לא הזמין: את המלך ואת הארכון הגדול. את המלך לא הזמין, מושום שהיה לו אינטרס להאריך את השנה להוציא חודש והוא היה משלם משכורת שנתית לתהילים, ואם מושגים חדש התקציב השנה שני יגדל מעבר לתכנון. ואת הכוון הגודל לא הזמין, מסיבה היפה: האינטראיס שלו הוא לא להאריך את השנה. כי אם דוחים את ניסן, גם תשרי של מאוחר יותר, ואז יטרכם היכירויות יחול עמק בתוכה החורף והמים במקווה שבתם הוא יצטרך לאן ברוח מגיעה עצמית.

אורות עונג שבת

הנברחים קפעים

ליושבי המקום, והוסיף: "יש קונה

עלמו בשעה אחת. הוכיחו לעצמכם
ולאוקום כי ליבכם היהוי לא חל
משמעות, ומכוונכם לא ייחיל לכם
לגרום לאישה להיות אלמנה ולידיה
— יתומים, רך בגלן חוב כספי".

דבריו היוצאים מן הלב חוללו פלאים.
בזה אorder זה החזיאו אנשים כספּ
מכיסיהם. בתוך דותן נאסר על השולחן מלא הסכום הדורש כדי
להציג את חייו של החוכר.

רבי עקיבא איגר הודה לנוכחים על
המעשה האצילי, חיכיהם של שבעות
רצין עלו על פניהם, כאלו אמרו:
"ובכן, גם מאיינו יוצא לפעמים דבר
טוב".

הכל היו בטוחים כי עתה יצא רבי
עקביא וישב לבתיו, וכי היה בכוחו למלאו מלאו ר' מלועל זע"א לשם מה
תפס יעקב בעקב עשו (כח, כ), אומר האדמו"ר מלועל זע"א לשם מה
מקומו את כל התורה כולה, אלא מכאן למן צאת ראנון, אלא
לבגדיים שיחוזר צרך לשנות מה שבכחו, עשה את המוטל עלייך
במילוי פשותות זיך על כל האנשים,
וקרא להם לעזוב את דרכם הרעה
ולשב לדרך ישר.

עד מהרה גמו החיים מפני
יעקב' מספיקה זע"א על דרכם של צדיקים מסויימים, כמו רבי חיים
מצאנז זע"א וה'אמרי יוסף' מספיקה זע"א, שכל סכום כסף שהיה
מגיע לידיים מיד היו מפוזרים אותו לצורכי צדקה, ולא השאירו דבר
ופנה לא ברבו: "ראיתם חזפה?!
קדום ור堪 את כסינו וכחשי הוא
טיטף לנו מוסר". האש החזוף
ויתן לך האלקיים', פריש רשי": ייתן ויחזר ויתן. כי לצדיקים בנסח
הישיר מבט אל רבי עקיבא איגר:
"היה עליך לשנות את הסדר; תחילה
לומר מוסר וור אורהך לבקש סוף.
אראו היה יוציא מכאן כל פרוטה
חווקה!".

רבי עקיבא איגר הקשיב לדבריהם
וההוריש. עברו רגע הגיב: "עליכם
להבהיר, אחים קרי. תפקדו של רב
עיר איננו רך לענות על שאלות
בהלכה. על רב מוטלת אחריות של
בני העיר ליבו בדורוisher. אין לך
מושג דעת כמה אינן מרכה לחשב
עליהם, ועד כמה פצע מצבצם החווני
את ליבי". בברור פרץ הנגן בבכי.

בעבור רגע המשיך: "כשבאת הנה
וראיתיכם, בקשתן מוד להוכיח
אתכם, אלא שאנו נזכרתי באמורת
חול", בשם שמצווחה לומר דבר
הגשמי, רק מצווה שלא לומר דבר
שאינו נשמע, והתפקיד,icut, לאחר
שזכותם להציג نفس מישוראל, רואה
אני כי אור המצווחה העילית לבקווע
סדק בלביכם, וכעת איני רשאי שלא
לעור אתכם ולדבר על ליבכם".

רבי עקיבא איגר מירה לשוב לבתו,
כדי למסור לאם ובתה את הכסף
שנועד לפדיית אבי המשפחה.

בקבות בקירות של רבי עקיבא איגר
במסעדה, נושא אותה לצימותה כמה
מיшибה הקווים, מהם שאף שבו
בתשובה שלמה.

לעלוי נשמה
רבי יוסף שלמה טרייק זצ"ל
בר עליה זיל
והרבנית רחל טרייק ע"ה
בת סמי זיל צ.ב.ת.

עשה את המוטל עליך

יעידו אוחזת בעקב עשו (כח, כ), אומר האדמו"ר מלועל זע"א לשם מה
תפס יעקב בעקב עשו, וכי היה בכוחו למלאו מלאו ר' מלועל זע"א לשם מה
מקומו את כל התורה כולה, אלא מכאן למן צאת ראנון, אלא
לבגדיים שיחוזר צרך לשנות מה שבכחו, עשה את המוטל עלייך
מלאץ. ולכןו לא מובן מדוע רצה יעקב לצאת, בשעה שיש לו מלאץ
ההמון את כל התורה כולה, אלא מכאן למדנו שאפיילו אם המורה הוא
מלאץ ה' צבאות, יעקב מעדיף לצאת אם החברותא שלו הוא עשוי הרשות.
ובכן, גם מאיינו יוצא לפעמים דבר
טוב".

יעידו אוחזת בעקב עשו (כח, כ), אומר האדמו"ר מלועל זע"א לשם מה
תפס יעקב בעקב עשו, וכי היה בכוחו למלאו מלאו ר' מלועל זע"א לשם מה
מקומו את כל התורה כולה, אלא מכאן למן צאת ראנון, אלא
לבגדיים שיחוזר צרך לשנות מה שבכחו, עשה את המוטל עלייך
ההמון ה' צבאות, יעקב מעדיף לצאת אם החברותא שלו הוא עשוי הרשות.
ובכן, גם מאיינו יוצא לפעמים דבר
טוב".

לחת שופ ושןב

יעיתן לך האלקיים' (כט, כט), פעם אתה דיברו לפני האדמו"ר בעל יש"ח

יעקב' מספיקה זע"א וה'אמרי יוסף' מספיקה זע"א, אמר רבי חיים
מצאנז מידייהם מידי היו מפוזרים אותו לצורכי צדקה, ולא השאירו דבר
לצורך הבית. חיך האדמו"ר ואמר לנו יצחק בירך את יעקב בנסח
ויתן לך האלקיים', פריש רשי": ייתן ויחזר ויתן. כי לצדיקים בנסח
לא די שנותנים להם שפע פעם אחת, שהרי מידי הם מפוזרים אותו יומם יתנו להם
ולזקקים. בעבורם צרך שהיה ייתן ויחזר ויתן שככל יום יתנו להם
מחודש לצורכי צדקה, כי מה שניתן אטמול כבר חולק ואינו עוד.
וחזקה!

שני לאומיים ממעיך יפרדי (כח, כט), אומר רבי דוד שלמה אייבשיץ

זע"א רבקה התבשרה שישני לאומיים ממעיך יפרדי ההבדל בין היהודי
לנוצרי הוא בימועים, יהודי יודע מה מותר לאכול ומה אסור, ואילו הנוצרי
אוכל הכל.

בית דין צדק לעניינו ממונות

שע"י הרבנות והמועצה הדתית בא"ר שביע

לפרטים: הרב אלעזר ביטון שליט"א

נייד: 052-7670510

לקאים בנו חכמי ישראל

הצדgor מתקבש להעתיר בתפילה עברו

הריה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל

בתוך שאר חולין עמו ישראל

והן אל כביר לא ימאס את הפילותינו.

הרבות והמועצה הדתית בא"ר שביע
מחלקת הכספיות

ישנן סופגניות עם מילוי ציפוי חלב

הודומות מוד לסופגניות פרווה

לכן יש להקפיד ולברור

האם הסופגנית היא פרווה או חלב

כדי לא להיכשל באכילתבשר וחלב

שבת שלום!

רבי עקיבא איגר

והערביינים

בשעת לילה מאוחרת נשמעו לפתח
דפיקות על דלת ביתו של רבי עקיבא
אגיר, רבה של פונה. הגאון ונישם,

לדלת ובפתח עמדו שני נשים,
מבוגרות וצעירות. הן היו מערות מאד
ופציצו בביב תמרורים. חלפו דקות עד
שהגאנן הצלית ללקט את שבר

דרוחין ולהרכיבם לכל סיור שלם.
השתים, אם ובתה, מתגוררות עם

משפחתן בכרך קון, לא הרחק
מפניו. אביהם המשפחתי ר' פונדק
דרוכם קען מהפרק המוקומי. החדר
האחרון הצלה קונה ששה במיזוח, ועובד

דרוכם מעט שלא פקדו את הפונדק.
הቤת הייתה דלה והחוכר לא
לceilו לעמוד בטעל התשלום לפיצוץ.

לפניהם שלושה חודשים ויום התיעציב
החוכר אצל הפורץ והחנן לפניו כי
יתן לו אורכה. הפורץ העזב פניהם, אך

לבסוף ניאו את הארכן את הוועד
הפרען בשלושה חודשים. אם נ
בהתהיכות זו לא העמד, אשליך
אותך לבורו", צרכו עליו.

והנה, אטמול תמו שלושת החודשים
והכסף איננו. תחתמו של הפרק בערה
בו וכפי שהבטית, השליק את החוכר
לבור. בכך לא הספק, הטענו לא
מבלט את החוכר, הבהיר לו, "אם
בתוך יומיים לא תביא את מלוא
הסכום, אבוא לאלוות במרעיני יציד
מענים ווותך למוטות".

האם ובתה רעדו מפחד כשמלמלו:
"נזהר רק עוד יום אחד עד שהפרק
יממש את איזמו. אגא, רבי,
ושועה!".

הגאנן הביט בשעונו. מנין יגיס עתה
את הכסף הדורש — סכום לא
مبוטל. והוא הטעוף בשתיקה זומסה.
לפתע התנער. "המתיינו לי כאן עד
שאשובי", אמר לשתי הנשים. הוא
קרא לבנו, ר' שלמה, והשניים יצאו
אל תוך הלילה הקה.

רבי עקיבא איגר צעד צעד מחרים
ובטוחים, כמו שיודיעו היטב את יעדו.
בנוסף פסע אהורי בשתיקה מולטמת,
תמה לאן מודעות פי אבוי בשעה כה
מאורחות. הם חזו את מרכז העיר,
הגיעו לפאתיה ויצאו אל אחת

משכנותיה הספר שללה. וזו הייתה שכונה
של אששים משלי החברות, ובתים
גנבים, גנשימים אלילים שאור מרין
בישין. גם באור יום רגילים מהשכונה הזאת,
הידרו את דרכם מבהמה בלילה. ר' שלמה
חשש לשלומו ולשלומם אבוי, אך לא
פכח פה.

בஹיכם לשכונה תר רבי עקיבא איגר
את הסביבה. הוא פנה לבית מואר. זו
היתה מסעדה. המקום מההאנשים.
מקצתם היו שתויטים, מקצתם עסוק
בhimorim, ומוקצתם סתום התהוללו.
ביניהם היו לא מעט יהודים.

תרהמה והיכתה את פני הנוכחים
בראותם את האורח האלטיפי. הס
השתරר במרקם. רבי עקיבא איגר ניצל
את רגע הפתעה, ניגש למרכב האולם
ובמילוי פשותות וונגוות לבב תאיר
את מצבו העמוס של החוכר המסקן.
הנתן בסכנת חיים מוחשית.

"כל המציג נפש אחות מישוראל כאלו
הziel עולם מלא", אמר רבי עקיבא